

שיחת השבוע

הדבר יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

ספרים

התפילין

מאת זאב ריטרמן
בהוצאת תורה אור

לקט מקיף על מצוות תפילין, מכתבי הרבי מליובאוויטש, לצד סיפורים על מצווה גדולה זו, מהעבר ומההווה. 510 עמ'. טל' 8602399-08.

טרדות הפרנסה

מאת הד"ר יחיאל הררי
בהוצאת התבוננות

עוד ספר בסדרת עצות התניא. הספר עוסק בטרדות הפרנסה המבלבלות את האדם, על-פי ביאורי הקבלה והחסידות. הדברים מוגשים בלשון בהירה גם לקורא שאינו מתמצא במושגי החסידות. 230 עמ'. טל' 2113316-072.

רבותינו נשיאינו

מאת יוסף יצחק קמינצקי
בהוצאת המחבר

ספר חמישי בסדרה, המגוללת את תולדותיהם של אדמו"רי חב"ד, בסגנון המתאים לילדים. הכרך הזה עוסק באדמו"ר השלישי, ה'צמח-צדק', ומביא את תולדות חייו וסיפורים שאירעו עמו. 303 עמ'. טל' 704120-1700.

זהות עלומה

מאת שמואל ארגמן
בהוצאת דני ספרים

ספר חדש של הסופר הוותיק, שסוחר את הקורא לעלילה מרגשת, המשתרעת לאורך עשרות שנים וחוצה יבשות. אגב כך הקורא מתוודע לעולם הערכים היהודי. 444 עמ' טל' 6812225-08.

זמני השבוע

ניו-יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
8:02	8:43	7:49	7:40
9:10	9:53	8:46	8:42

פרקי-אבות השבוע: פרק ה

המולד: ליל רביעי, 11 בערב, 2 דקות ו-9 חלקים
ראש-חודש סיוון: ביום הרביעי

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840
טל' 072-2770100 • פקס 03-9606169

www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

אנחנו כאן בזכות ה'הוזים'

האם ידעתם שאשדוד ואשקלון, עכו ונהרייה, רמלה ולוד, בית-שמש וקריית-גת, באר-שבע ונצרת-עילית - הן 'שטחים כבושים'. מה קרה לנו מאז?

1 ותר ממיליון יהודים מתגוררים באשדוד ובאשקלון, בעכו ונהרייה, ברמלה ובלוד, בבית-שמש ובקריית-גת, בבאר-שבע ונצרת-עילית. רבים מהם אינם יודעים כלל שהם חיים בשטחים שנכבשו במלחמה. מדינת ישראל קמה על בסיס הסכמתה לתכנית ה'חלוקה', שעל-פיה כל השטחים הללו היו חלק מהמדינה הערבית. אלא שמדינות ערב פתחו במלחמה נגדנו, ובמלחמה הזאת הצליחה ישראל להרחיב את גבולותיה ולהשתלט על חלקים נרחבים יותר מארץ-ישראל.

למלחמה ההיא קוראים עד היום הזה מלחמת השחרור. אמנם הגבולות שנקבעו במלחמה הזאת מעולם לא הוכרו רשמית על-ידי העולם, אבל ליהודים היה ברור שהשטחים הללו לא נועדו למסירה לאוייב, אלא זה שלב נוסף בדרך להשבתה של ארץ-ישראל כולה לידי העם היהודי. לכן יכולים כיום יותר ממיליון יהודים להתגורר ב'שטחים הכבושים' ההם, בלי לדעת כלל שהם למעשה 'מתנחלים'.

מה קרה לנו אפוא אחרי מלחמת ששת-הימים, שבה הצלחנו להינצל, בניסי-ניסים, מאיומי השמדה, ולהחזיר לידינו את חבלי התנ"ך, ובראשם את ירושלים. איך ייתכן שעל אשקלון, עיר הפלישתים התנ"כית, אין איש מעלה על דעתו למסורה לערבים, ואילו על ירושלים, חברון, שילה וענתות, מתקיים משא-ומתן?! מהיכן באה לנו אותה רפיסות עצמית להכריז מיד אחרי המלחמה שהשטחים המשוחררים אינם אלא 'פיקדון' שיוחזר כשיבוא השלום?!

ההתנתקות מהיהדות

ראש-הממשלה, המנסה להציל את עורו על-ידי מכירת חיסול של כל הנכסים האסטרטגיים שלנו, מכריז השבוע כי מי שחולם על ארץ-ישראל השלמה הוא "הוזה הזיות". הוא כבר שכח מזמן שכולנו נמצאים כאן בזכותם של "הוזה הזיות" כאלה, שחלמו במשך אלפי שנים על ארץ-ישראל. לפני מאה ומאתיים שנה, התקווה לשוב לארץ-ישראל הייתה 'הזיה' גדולה פי כמה וכמה, אך היהודים ידעו תמיד

כי זו ארצנו ונחלת אבותינו ולא חדלו מלחלום ומלקוות לשוב אליה. מה קרה שדווקא כאשר יש לנו מדינה עצמאית, כביכול, נהפך חלום הדורות ל'הזיה'?

מתברר כי ההתנתקות ממקורות היהדות מסכנת את עצם קיומנו. יהודים תמיד ידעו שהקיום היהודי עומד על האמונה בה' שומר ישראל. יהודים תמיד האמינו, כפי שקראנו בשבת שעברה, שלימוד התורה וקיום המצוות הוא הכלי לקבלת ברכת ה', 'אם בחקותיי תלכו... ונתתי גשמיכם בעיתם... ונתתי שלום בארץ... וחרב לא תעבור בארצכם'. אולם הדבר נתפס כעניין רוחני, עניין של אמונה.

עכשיו מתברר שבלי אמונה ובלי חיבור אמיתי ליהדות חיה ונושמת, מאבדים חלקים מהעם היהודי את יצר הקיום הבסיסי ביותר. ההתרפסות לפני אומות-העולם מגיעה לשפל שלא היה כמותו, עד שאפילו כשנשיא ארה"ב בא לירושלים ומדבר על זכותו של עם-ישראל להגן על עצמו ולהילחם במבקשי-נפשו, הם משוכנעים שכנראה לא שמעו טוב.

מתי נעצור

תמיד אמרו לנו שאין לנו ברירה אלא להיכנע ללחצי העולם. עכשיו אנחנו להוטים למסור חלקים מארץ-ישראל שלא כדעת העולם. האמריקנים הבהירו לנו כמה וכמה פעמים כי הם מתנגדים למשא-ומתן עם סוריה, שהיא חלק מציר הרשע, אבל אנחנו נוהגים פתאום זקיפות-קומה ומוכיחים לעולם שאנחנו מוכנים לחול על ארבע לפני הרוזן מדמשק, אפילו בניגוד לעמדת המעצמה החזקה בעולם.

את החדשות השוטפות אותנו בימים האלה אי-אפשר להגדיר אלא במילה אחת - טירוף-הדעת. העניין הוא, שהטירוף הזה מסכן את חייהם ושלומם של כשישה מיליון יהודים החיים בארץ-ישראל. כבר שנים אנו מידרדרים מדחי אל דחי, ולא עוצרים אף-על-פי שהתוצאות הולמות בפרצופנו. האם ימצא הכוח לבלום ולחזור לדרך המלך?

חייבים לשמור את הגבולות

ההבדלה בין ישראל לעמים

בכך מלמדת אותנו התורה את נחיצות הגבולות שנקבעו על-ידי הקב"ה. אפילו בתוך עם-ישראל עצמו נקבע שיש תחום שבו הכוהנים בלבד יכולים לפעול, עד ש"הזר הקרב יומת". אפילו בדברים שבני-ישראל יש להם שייכות אליהם, בכל-זאת הזהירה התורה שאסור להם לעשות את המלאכות הללו, שכן על-ידי זה לא ישיגו תוספת קדושה אלא להפך, יאבדו את מציאותם.

ואם כך בעם-ישראל עצמו, על-אחת-כמה-וכמה יש לשמור על המחיצה וההבדלה שבין ישראל לעמים. יש מבקשים להכניס 'זר' אמיתי, לא-יהודי, לתוך עם-ישראל, שלא כהלכה, ועל-ידי זה כביכול לעשות טובה לאותו גוי. יש לזכור שלאמיתו של דבר גורמים לו נזק גדול, כי הוא גורם תקלה לכול ומאבד את מציאותו. דווקא כששומרים את הגבולות שקבע הקב"ה, משיגים את השלום האמיתי ומביאים טוב לעולם, ובכלל זה לכל באי-העולם.

(לקוטי שיחות כרך חי, עמ' 3)

מסוימות במשכן, שהיו בעבר נחלת כל בני-ישראל, מוטלות עכשיו על הלוויים. לכן כשהתורה מדברת על עבודת הלוויים היא מזהירה את הכוהנים לשמור שרק הם יעסקו בעבודות הללו, "הזר הקרב יומת".

עבודת העבר

אילו עבודות היו בעבר נחלת כל ישראל? הדבר היה בהיותם במצרים, כאשר נצטוו להקריב את קרבן הפסח. התורה ציוותה: "ולקחו מן הדם, ונתנו על שתי המזוזות... ואכלו את הבשר... צלי אש... על כרעיו ועל קרבו". יש כאן שלוש עבודות: קבלת הדם ("ולקחו מן הדם"), זריקת הדם ("ונתנו על המזוזות"), וכעין עבודת ההקטרה ("צלי אש").

היה מקום לחשוב שכשם שביציאת מצרים עסקו כל בני-ישראל בקרבן הפסח, הרי כשבאו הלוויים במקום בני-ישראל והם פועלים בשליחותם, יותר גם להם לעסוק במלאכות האלה. לכן מזהירה התורה את הכוהנים: "ושמרו את כהונתם", וכפי שרש"י מפרש - "קבלת דמים וזריקה והקטרה, ועבודות המסורות לכוהנים".

ב פרשתנו הקב"ה מצווה את משה לקרב את כל שבט לוי ולמנותו לעבוד את עבודת המשכן. הקב"ה אף מדגיש שהלוויים מוקדשים מעתה לעבודת ה' במקום הבכורים. אולם בעיצומו של הפירוט בעניין עבודת הלוויים פתאום מופיע פסוק העוסק בכוהנים: "ואת אהרן ואת בניו תפקוד ושמרו את כהונתם, והזר הקרב יומת".

מדוע נכתב הפסוק הזה בתוך עניין העוסק בעבודת הלוויים; לכאורה היה ראוי לציין זה להופיע קודם לכן, בצמידות לצייוויים העוסקים בכוהנים?!

בשליחות העם

ההסבר טמון בהגדרה שהתורה מגדירה את עבודת הלוויים - "ושמרו... את משמרת בני-ישראל". הלוויים ממלאים למעשה את תפקידם של בני-ישראל. כל בני-ישראל חייבים לסייע בנשיאת המשכן ובהקמתו, אלא שהלוויים באים במקומם ובשליחותם.

על-פי זה היה מקום לומר שגם עבודות

מן המעיין לימוד תורה | מאת הרב אליעזר ברוד

אמרת השבוע

כמה שווה האמת

רבי יצחק מדרוהוביץ כונה 'שומר אמת', שכן כל ימי חייו עמל שלא לסטות מן האמת כמלוא נימה. פעם אחת בא לביתו יהודי וביקשו לשמור בעבורו סחורה מוברחת שהשלטונות חיפשו אחריה. סירב רבי יצחק, מחשש שיצטרך להוציא מפיו דבר שקר.

התחנן היהודי: "רבי, זה הסיכוי היחיד שלי להינצל. אם יתפסוני, ייהרסו חיי".

שאלו רבי יצחק כמה שווה הסחורה. נקב האיש בסכום עצום. אמר רבי יצחק שהוא קונה אותה. לאחר שהלך האיש, מיהר לשרוף את הסחורה, כדי שלא ייאלץ לשקר כשישאלוהו אם יש ברשותו סחורה כזאת. ושנים רבות עמל כדי להשיג את הכסף ששילם בעד הסחורה.

יודעים מעט

אברך בא לעיירה גור וביקש ללמוד תורה. שאלו רבי יצחק-מאיר מגור: "יודע אתה ללמוד?". "מעט", ענה האברך בצניעות. חיך הרבי ואמר: "ומי יודע יותר ממעט!..."

הזמן קצר

רבי אלימלך מליז'נסק היה שוקד על לימוד התורה ועושה לילות כימים. כשהיה מתעורר משנתו היה אומר בצער: "אוי ואבוי לי, בזבזתי מזמני המועט על שינה".

למה ללמוד

מי שלומד תורה מצד החכמה והשכל שבה, ואינו בטל לאלוקות שבה, מורידה מקדושתה. חייבים לדעת שלומדים את חכמתו ורצונו של הקב"ה.

(ספר המאמרים קונטרסים)

המלמד ילמד

חסיד אחד שאל את רבי יצחק-מאיר מגור איזו עבודה יבחר לפרנסתו, מלאכת סופר-סת"ם או מלמדות. השיב לו הרבי שמוטב לו להיות מלמד, כי אולי יזדמן לו תלמיד טוב ואז גם הוא ילמד תורה.

אש, מים ומדבר

"בשלושה דברים ניתנה התורה: באש, במים ובמדבר" (מדרש רבה). שלושת הדברים האלו מסמלים את שלוש התכונות שבאמצעותן זוכה האדם לקניין התורה: 'אש', התלהבות והשתוקקות להתחבר לאבינו שבשמים. 'מים', קרירות ומתינות, צלילות המחשבה, לחשוב את חשבונה של תורה בשכל טוב. 'מדבר', ויתור על תענוגות העולם הזה, המונעים את האדם מהשגת השלמות.

(שם משמאל)

קריאה לאבא

עסק התורה נקרא 'קריאה', כמו 'קורא בתורה'. הלומד תורה קורא לקב"ה לבוא אליו, כמו אדם הקורא לחברו, וכבן קטן הקורא לאביו.

(תניא)

תלמיד החכמה

התורה היא חכמה אלוקית, שהיא חכמה אמיתית שמעל כל החכמות. לכן לומד התורה נקרא 'תלמיד-חכם', כי הוא תלמיד המקבל מן החכמה האמיתית.

(ספר המאמרים קונטרסים)

ידע מה ניבא

רופאים ואחיות באו בבהילות אל מיטתה של היולדת, במרכז הרפואי הדסה. רופאים בכירים יותר הוזעקו למקום, כדי להחליט מה לעשות. המהומה באה בעקבות סיבוכים קשים שאירעו במהלך לידה של אישה תושבת ירושלים. לאחר התייעצויות רבות קבעו הרופאים כי אין מנוס מניתוח דחוף, שרק הוא יכול להציל את חייהם של האישה ושל העובר. בעלה של האישה שמע את הודעת הרופאים, אך בפיו הייתה בקשה: "אנחנו מבקשים לדחות את הניתוח לזמן-מה, כדי שנוכל להיוועץ עם איש קדוש, רבי שלמה מזווהיל". צדיק זה היה ידוע בהתגשמות ברכותיו, ובישועות שפעל למען הכלל והפרט. הרופאים הביטו בו חסרי סבלנות. וכי הצדיק מבין ברפואה? כיצד תיקחו עליכם אחריות כזאת במצב המחייב ניתוח דחוף?!", רגזו. אך המשפחה התעקשה.

במהירות יצר הבעל קשר עם גבאי חצרו של רבי שלמה מזווהיל, וביקשו להפנות אל הצדיק את השאלה דחופה, ופירט את מהלך הדברים ואת חוות דעתם החד-משמעית של הרופאים. בתוך דקות אחדות נמסרה התשובה. במילים אחדות, אך רוויות ביטחון, הודיע הרבי: "לא לעשות ניתוח. בעזרת השם הכול יבוא על מקומו בשלום..."

מעודד ונוגש מדברי הצדיק פנה הבעל אל הצוות הרפואי ומסר את דברי הרבי. הוא הדגיש, כי על-פי דבריו הברורים, אין עכשיו סיבה לנתח אלא להמתין שהדברים יסתדרו מאליהם.

הרופאים נדהמו. הם, שידעו את המצב לפרטי-פרטים, לא יכלו שלא לראות בסיבוב לניתוח מעשה חסר אחריות. "כיצד אתם לוקחים על עצמכם אחריות לגורלן של שתי נפשות?!", גערו בהם.

אולם בני המשפחה היו איתנים בדעתם. אם רבי שלמה אמר שלא לנתח, יש להם על מי לסמוך.

בעקבות ההתנגדות הנחרצת של המשפחה, הודיעו הרופאים להנהלת המרכז הרפואי, כי מאחר שהאישה ובני משפחתה אינם מסכימים לניתוח, אין ביכולתם להשאירה באחריותם במצב כזה, והם מבקשים מההנהלה

להורות לאישה לעזוב מיד את המחלקה. לא חלפו אלא דקות אחדות, ולידי האישה נמסר מכתב מאת הנהלת המרכז הרפואי, בחתימת המנהל, ובו היא מתבקשת לפנות את המקום. "איננו יכולים לשאת באחריות לנעשה

לנוכח סירובך לבצע את הנחיות הרופאים והתנגדותך לקבל את הטיפול שהומלץ לך", נאמר במכתב. בני המשפחה נבוכו. לאן ילכו עכשיו? מה יעשו עם אישה הכורעת ללדת במצב שהסתבך כל-כך? אך לא הייתה להם ברירה. האישה החלה לאסוף את

לומדים גאולה | מאת מנחם ברוך

עתידה ירושלים

בין ייעודי הגאולה העתידה שמור מקום חשוב לתמורות העצומות שיחולו בעיר-הקודש ירושלים. הנביאים וחז"ל מתארים בביטויים מופלאים את עתידה הזוהר של העיר, את העושר הרב שיהיה בה, את התפשטותה הגדולה, ובעיקר - את הקדושה שתשרה בה. כי ירושלים, העיר שבה ייכון בית-המקדש השלישי ובה ישכון המלך המשיח - לא תהיה עיר-הבירה של ארץ-ישראל בלבד, אלא של העולם כולו - "משוש תבל".

וכך אומרים חז"ל (שמות-רבה פרשה כג,א): "עתידה ירושלים להיעשות מטרופולין לכל הארצות". אז יכירו כל בני-האדם כי העוצמה האמיתית מרוכזת בירושלים, מקום משכנה של השכינה ובירתו של המלך המשיח, וממילא יתייחסו אליה הכול כאל בירת העולם כולו. וכפי שאומרים חז"ל (פסיקתא רבתי פרשת קומי אורי): "עתידה ירושלים להיעשות קסילפנס (אור גדול) לכל אומות-העולם".

מבחינת הקדושה שתשרה בירושלים, נאמר בנביא (ירמיה ג,ז): "בעת היא יקראו לירושלים כיסא ה' ונקוו אליה כל הגויים". מוסבר על כך בתורת החסידות, שעד כה נקראת ירושלים "עיר אלוקינו", כלי לשם אלוקים, הרומו לאור מצומצם ומוגבל, אבל לעתיד-לבוא תיקרא "כיסא ה'" - מקום משכנו של שם הוי"ה, שזה הקב"ה בכבודו ובעצמו.

"לחלק שללם לישראל"

על העושר האגדי של ירושלים העתידית אנו יכולים להתרשם ממאמרי חז"ל: "עתידי הקב"ה לייסד את ירושלים בעשרה מיני אבנים טובות: אודם, פטדה וברקת". "עתידין תחומי ירושלים להיות מלאים אבנים טובות ומרגליות" (פסיקתא דרב כהנא קלז). מקורו של העושר הזה נרמז כנראה במאמר אחר של חז"ל: "עתידי הקב"ה לכנוס כל אומות-העולם ולהעלותם לירושלים, ולחלק שללם לישראל". כאשר העושר העולמי יתרכז בירושלים, אין פלא שהיא תהיה מלאה אבנים טובות ומרגליות.

חז"ל גם נתנו דעתם לעובדה שעמים זרים ודתות זרות קידשו להם את ירושלים והקימו בה בתי-היפלה וכדומה. וכך נאמר בזוהר (שמות ז,א): "עתידי הקב"ה להתגלות בירושלים של מטה ולזכך אותה מטינופי העמים". כיצד ייעשה הדבר, על-ידי מלחמות או שהגויים עצמם יגיעו להכרה שאין בירושלים מקום לכל פסליהם ובתי-היפלתם? מדברי הזוהר משמע שהקב"ה עצמו יעשה מלאכה זו, ודרכים רבות למקום.

פרזות תשב ירושלים

ירושלים עתידה להתרחב בתקופת הגאולה במידה בלתי-נתפסת. קשה לדעת כיצד עלינו לפרש מאמרי חז"ל המדברים על כך ש"שערי ירושלים עתידין להיות מגיעין עד דמשק" (ספרי דברים א). על-כל-פנים, ברור שירושלים עתידה להתרחב בממדים עצומים. בגמרא נאמר למשל: "עתידי הקב"ה להוסיף על ירושלים אלף טפח גינואות" (בבא-בתרא עה,ב), וכן: "עתידי הקב"ה להוסיף על ירושלים עד שהסוס רץ ומציל" (פסחים ג,א).

דברים אלה מרומזים בדברי זכריה הנביא (ב,ח): "פרזות תשב ירושלים", וכפי שמשמע מהקשר הדברים, הכוונה היא, שלא יהיה לה גבול ומידה. בתורת החסידות מקבלים הדברים מימד נוסף, ולפיו 'פרזות' רומז ל"אור שאינו מתיישב בכלי". יש אור אלוקי מוגבל ומוגדר, שמתלבש בכלים כלשהם, על-פי הגבלתו והגדרתו. אולם הקב"ה עצמו הוא אין-סופי, בלתי-מוגבל ובלי שום הגדרה, וממילא אין שום כלי יכול להכילו. כאשר מתגלה אור זה, אין הוא מתלבש בכלים, אלא בא לידי ביטוי בלי גבול ומידה. זו הכוונה הפנימית בייעוד "פרזות תשב ירושלים" - יאיר בה הגילוי האלוקי המוחלט, בלי שום הגבלות. זה יהיה השיא שאליו תגיע ירושלים בגאולה העתידה לבוא בקרוב ממש.

חפציה ולהתכונן לצאת מהמקום. אולם באותו רגע נוצר פתאום מפנה. מצבה של האישה כבר לא אפשר את פניויה מהמקום, ולצוות הרפואי לא נותר אלא לסייע לה. הבעת מתח וחרדה ניכרה על פני הרופאים והאחיות, שחששו מהגרוע מכול.

אולם למרבה הפלא, הדברים התנהלו למישרין, ובניגוד לכל החששות הייתה לאישה לידה טבעית קלה ונינוחה, וכעבור כמה רגעים נשמע ברמה קולו של תינוק קטן ובריא שיצא לאוויר העולם.

כל הרופאים הודו בהתרגשות כי אכן קרה כאן דבר יוצא-דופן. הם לא הצליחו להסביר כיצד מצב שנראה מדיאי כל-כך השתנה פתאום ונעלם כהרף-עין.

בצוות הרפואי התעוררה עתה סקרנות רבה להכיר את הצדיק, שנטל על שכמו את האחריות הכבדה לקבוע שאין צורך בנינוחה, ולהבטיח שהכול יבוא על מקומו בשלום. הם החליטו לנסוע אל ביתו של רבי שלמה מזווהיל.

הצדיק קיבלם בחמימות ובסבר פנים יפות וענה לשאלותיהם. הרופאים הוקסמו מאישיותו ומהאוירה שהשרה סביבו, אווירה שלווה ורגועה, אך היו מופתעים מאוד ממראהו העלוב של הבית. הבית היה צנוע ביותר, ובקושי היו בו כיסאות ראויים לשיבה.

בצאתם עלתה בליבם החלטה לקנות לצדיק מערכת ישיבה חדשה, אשר תכבד את ביתו ותאפשר לו לקבל את אורחיו בכבוד הראוי. המערכת הוזמנה, והובאה עד מהרה אל ביתו של רבי שלמה.

את המשך הסיפור לא ידעו הרופאים: רבי שלמה לא הסכים להשתמש ברהיטים החדשים, והורה להשאירם ארוזים באריותם, כמות שהם.

לא עברו ימים אחדים ובפתח ביתו של רבי שלמה התדפק יהודי קשה-יום, אשר זה עתה שידך את בתו והבטיח לתת חלק ניכר מההוצאות הנדרשות לבית הזוג הצעיר. "עדיין אין בידי כלום", שפך את ליבו.

כשנהרה נסוכה על פניו הצביע רבי שלמה על מערכת הישיבה החדשה, ואמר: "הנה לך, קח אותה עכשיו לבית הזוג הצעיר וזו תהיה התחלה טובה לתשלום כל התחייבויותך..."

(מוגש לרגל יום-השנה להסתלקותו של רבי שלמה מזווהיל, בשבת זו, כ"ו באייר)

שומר קבר שמואל הנביא

אם רק תרצו לשמוע, יפרצו מפיו עשרות סיפורים על אנשים שביקשו ממנו להתפלל בעבורם ארבעים יום, והחלימו ממחלות קשות או שנפקדו בילדים לאחר שנים רבות של ציפיה.

מעשי חבלה

פעילותו במקום השתלבה עם זו של הרשות למקומות קדושים, בעקבות התנכלויות למקום ששיאן היה לפני שלוש שנים. "הערבים נכנסו לקבר ופרצו את ארון-הקודש, שנמצא בתוך כספת מסיבית. הם הוציאו את ספר-התורה והשחיתו אותו", הוא מספר.

המחבלים עברו בכל המתחם, השחיתו וניפצו כל מה שנקרה בדרכם: זוגיות החלונות נותצו, ספרי הקודש הושלכו על הרצפה, וכך שאר תשמישי בית הכנסת. "השוטרים שהגיעו בבוקר בכו כשראו את החורבן", מספר פרידמן.

חיזוק הנוכחות

מנכ"ל הרשות, ר' יוסף שוינגר, הביא לידי החלפת ארון-הקודש בחדש וממוגן. הוגברה התאורה, שופר כביש הגישה לקבר, הוצבו גידרות בטיחות, והופעלו הסעות ביום ההילולא להעלאת קשישים, נשים, וילדים רכים עם הוריהם במעלה ההר, מהכביש עד לפתח הקבר. כל זה לפני שיפוץ מתחם הקבר כולו, על-פי תכנית שגובשה ברשות למקומות קדושים וממתינה לאשור הממונים המדיניים והביטחוניים.

האלפים שיבואו בימים שני ושלישי הקרובים לקבר שמואל הנביא בירושלים, לרגל יום ההילולא שלו (שיש הנוהגים לציינו יומיים, מכיוון שעל-פי המסורת שמואל הנביא נסתלק בין השמשות), יבחינו בצעיר האנגרטי, בעל העיניים הבורקות, שלראשו כיפה בוכרית גדולה, שיעמוד ויתפלל שעות ארוכות בסמוך לצינון, ובין לבין יבדוק שיש די ספרי תהלים לכל הבאים.

שמו של הצעיר הזה **בנימין פרידמן**. הוא גדל בבנימינה. ההתקרבות ליהדות החלה בעת שירותו בשריון עם קבוצת תלמידי ישיבות הסדר. הקרבה אליהם הובילה אותו להתעניין בשמירת תורה ומצוות. בסיום השירות נכנס לישיבה לבעלי-תשובה, הקים בית בישראל, וכיום הוא מהנדס אלקטרוניקה. החזות הצעירה מטעה. הוא בן 37, אב לשתי בנות, ומתגורר בשכונת רמות בירושלים, סמוך לקבר שמואל הנביא.

ישועות בארבעים יום

לפני כחמש שנים, בעקבות בעיה אישית, החליט להגיע להתפלל במקום במשך ארבעים יום. בכל יום, ובכלל זה שבת, היה צועד מביתו עד לקבר, טובל במעיין הסמוך, ומתפלל ומתחנן לפני בורא עולם. כעבור ארבעים יום נושע. מאז החליט לפעול למען המקום, שעמד שנים רבות עזוב ומוזנח, ולהפיץ את דבר הישועות שאפשר לפעול בקבר הצדיק.

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

תפילת מנחה בזמנה

שאלה: האם אפשר להתפלל מנחה גם אחרי שקיעת השמש, קודם צאת הכוכבים?

תשובה: זמן תפילת מנחה מתחיל כחצי שעה אחרי חצות היום ('מנחה גדולה', 13:16 בערך בעונה זו), ומסתיים בצאת הכוכבים (בימים אלה באזור המרכז: 19:11 בערך). ויש פוסקים שזמנה מסתיים עם תחילת השקיעה (19:45 בערך).

ה'אגרות משה' מתיר להתפלל אחר השקיעה רק בשעת הדחק. לדעת ה'משנה ברורה' עדיף להתפלל ביחיד לפני השקיעה מלהתפלל לאחר מכן בציבור, אולם מנהג החסידים, וגם חב"ד (וכן פסקו 'שבט הלוי' ו'ביעי אומר'), שתפילה בציבור אחרי השקיעה – ובכלל זה חזרת הש"ץ במילואה – עדיפה. ובסידור אדמו"ר הזקן כתב: "אבל לעניין תפילת המנחה, שהיא מדברי סופרים, אין למחות ביד המקילין [להתפלל אחר השקיעה]". בין

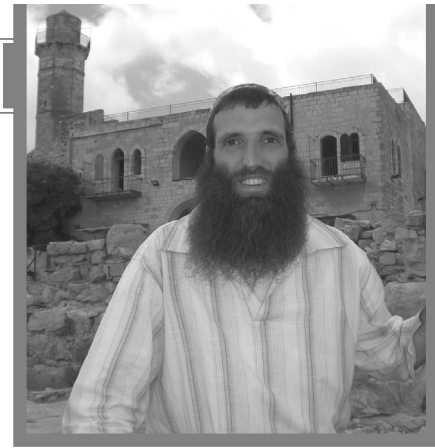
יוצאי מזרח אירופה רבים המקילים בזה, אולי גם משום שהם סומכים בזה על שיטת רבנו תם, המאחרת בהרבה את דיני השקיעה וצאת הכוכבים.

יש הנמנעים מלומר 'תחנון' כשמתפללים אחר השקיעה, כדעת המגן אברהם, ה'בן איש חי', מנהג כלל החסידים ומנהג ירושלים; אבל לדעת ה'ט"ז', שולחן ערוך הרב והמשנה ברורה (וכן הנהיג ה'ביעי אומר') אומרים תחנון עד צאת הכוכבים.

עם זה ברור שיש לעשות כל מאמץ להתפלל מנחה קודם השקיעה.

מקורות: שו"ע או"ח סי' קכד ס"ב, קלא ס"ג וס"ו רלב, הג"ה ונו"כ. שו"ע אדמו"ר הזקן, משנ"ב, כ"ף החיים וילקוט יוסף שם. ילקוט יוסף – שארית יוסף סי' רלב, אשי ישראל פכ"ז ושי"ג. וע"ע לקוטי דיבורים ח"א עמ' 79, קובץ היכל מנחם ח"ג עמ' רלה.

תיקון טעות: בפינת ההלכה בשבוע שעבר, בעניין נטילת ידיים בשבת: על הדעה שיש לשפשף את הידיים זו בזו כדי לנער את המים לפני הניגוב, כתב אדמו"ר הזקן (שב, כא): "ויש מחמירים... וטוב לחוש לדבריהם, אבל המנהג להקל (=שלא לשפשף) וכן עיקר".

פרידמן על רקע ציון שמואל הנביא. נושע ונשבה

לפני כשנתיים הקים פרידמן את עמותת 'נאמן שמואל לנביא', שמטרתה חיזוק הנוכחות היהודית בקבר. העמותה מארגנת תפילות במשך ארבעים ימים רצופים עבור המבקשים זאת, לצד הגברת לימוד התורה במקום. ביום רביעי השבוע הוכנס למתחם ספר-תורה, תרומת אדם פרטי, ובקרוב צפוי להיות מוכנס ספר-תורה נוסף. בתוך כך הוא עמל לגייס כסף כדי להפעיל הסעות קבועות לקבר ולמתן מזון לפוקדים את המקום (מספר הטלפון של העמותה 02-5714223). השאיפה היא להגביר את הביטחון ואת הנוכחות היהודית באזור.

גיליונות שיחת השבוע

בעברית וברוסית מופצים בכל רחבי ארה"ב להזמנות ולפרסום אנא פנו:

1-646-387-0816

sh-usa@chabad.org.il

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש.

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הצינון' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'צינון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

שולחן שבת
לכל התורה בכך אחד
שלוש שיחות לכל פרשה,
מאוצר שיחותיו של
הרבי מליובאוויטש

1-718-6041020

סופר סת"ם • HaSofer
RABBI MOSHE KLEIN
משיה הלוי קליין

321 Kingston Avenue
718-221-2222

www.esofer.com
A HaSofer Company